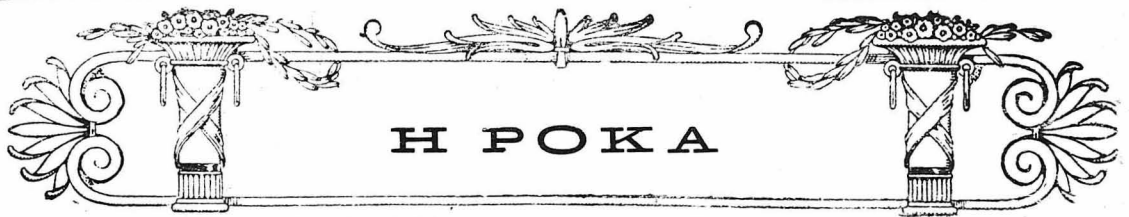

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΗΜ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΡΟΚΑ

Στην πλακοστρωμένη και φτωχική κάμαρα, η θεία Μαριωρή με τα δύο της κορίτσια κι ο κύρ Δημήτρης με τη γυναίκα του, καθόντουσαν μαζί νύχτα του φθινοπώρου βροχερή κι άκουγανε το δροστηχ Γερώνιμο, που τους διηγότανε, έτσι για να περάση ή ώρα, τά ντέρια και τά βράσια που τράβηξε απ' τη σκούλα τη γυναίκα του και τί σκούλα, αφού τρεις μονάχα μήνες ζήσανε μαζί κι ύστερα γειά σου και καθένας στη δουλειά του !

Το λίγο φως πουδνε ή μικρή λαμπουλά ελεπτε άπάνω στον άδραστημένο τοιχο της κάμαρας και τόν μεταμόρφωσε σά σκηνη τοι παραγκιός - μπερντέ, που ζογραφοόντουσαν άπάνω σ' αυτην φαντασιάζες ή σιλουέτες όλωνών' τοι κύρ Δημήτρης και της γυναίκας του, τών κοριτσιών με τούς κόντους τους, που φαινοντουσαν στον τοιχο σάν κάστρα με τάς έπάλξεις τών, της θείας Μαριωρης με τη ρόκα της που φαινότανε στον τοιχο ή κορυφή της σάν δύο μεγάλα και ίσα λαφοξάτα και τοι Γερώνιμο με το μικρό του μοσι και τ' άγρια και σηκωμένα σάν βουστσότρες μαλλιά του ! Καλύτερη περίσταση μπερντέ-καραγκιός απ' αυτην ουτε οι Άνατολίτες δεν θάδανε.

Κι' έλεγε ο Γερώνιμος με την άγρια και μονότονη φωνή του κι' ή σιλουέτα του στον τοιχο παρακολούθοντας τις κινήσεις του κεραλιού του έμβραβίαινε τά λόγια του :

— Γυναίκα ήταν αυτή για ός' από δω !.. Δεν λέω όχι ! όλες ή γυναίκες δεν μένουν πιστές στους άντρες τους, μ' αυτή τό παράκανε... απ' την πρώτη μέρα τοι γάμου μας άρχισε να παραστρατεί... Δεν άρνεη τουλάχιστο να παλίσωμο λίγο κι' έπειτα... Το τί τράβηξε τρεις μήνες δε λέγεται... Κάθε μέρα εύρισκα σ'ό σπίτι κι' από ένα καινούργιο σιλογενειακό φίλο, κι' από ένα μακρύνιο συγγενή.

— Ξέρεις, από δω, ο κύριος Γερώνιμος, εινε μακρινός συγγενής μου, — Το ξέρω, τό ξέρω ! κρατάμε συγγένεια απ' τόν 'Αδάμ ! και γελούσε ή γυναίκα μου με τό χωρατό μου, γελούσε κι' ο συγγενής μου ο μακρύνος, γελούσα κι' έγω άρχαλά, έγω έπρεπε να γελώ περισσότερο !.. Μιά φορά μόνο τολήμισα να κανω την παρατήρησι πως τυχάνε όλοι οι οικογενειακοί φίλοι της κι' όλοι οι μικρύνιοι συγγενείς της νάνε νέοι, νεώτεροι από μένα και γάλασε τόν κόσμο... Έβαλε και κλάματα που μ' έκανε και μένα να κλάσω !.. 'Ας εινε, όλα τά κατάνια... Τι

πνιανού, δεν τολμούσε όποσο και ν' άνασταθή στη θέληση τοι λαού. Τό μαινόμενο πλῆθος τόν ώδηγησε τότε στην 'Αγορά, την πλατεία του Κωνσταντινού και, έλλειπει διαδημόματος, τόν έστειρε βασιλέα με πρόχειρα διαδημάτα. Οι πού τολμηροί μάλιστα απ' τούς στασιαστές προέτρεψαν τόν 'Υπάτιο να έπιτεθή κατά τόν άνακτόρον και να συλλάβη τόν 'Ιουστινιανό. Μά ο άβουλος και άναποφάσιτος 'Υπάτιος δεν ελεχε τόση ήλικη δύναμη διά να έπιχειρήση αυτό τό πρακικόπημα.

Ένώ ο λαός εξέλεγε στην 'Αγορά νέο βασιλέα, ο 'Ιουστινιανός έβγαине απ' τά άνάκτορά του, άκολουθούμενος από τούς στρατηγούς Βελισάριο και Μοίνδο και τραβούσε για τόν 'Ιππόδρομο, όπου σέ λίγο μαζεύνονταν όλος ο έπαναστατημένος όχλος της πρωτεύουσας. Οι Κυανοί, μόλις εβδαν τόν 'Ιουστινιανό, ένθουσιασθηκαν και άρχισαν να κραυγάζουν :

— 'Ιουστινιανέ Άγιοστα, τού-βίνας (δού νικας). Κύριε Σωσον τόν 'Ιουστινιανόν βασιλέα και Θεοδώρα την Άδούσαν !

Η άπότομος μεταβολή τών αισθημάτων τών Κυανών άπέναντι τοι βασιλέας, εξέφρασε τούς Πράσινους οι όποιοι έπετέθησαν άμέσως κατά τών συμμάχων τών. Έπικολούθησε τότε τρομερά άλληλοσφαγή. 'Όλος ο λαός που ήτανε παιν έννομενος, χωρίσθηκε σέ δύο άντιμαχόμενα στρατοπέδα. Οι στρατηγοί Βελισάριος και Μοίνδος έπωφελήθησαν από τη σύγχυσι αυτή, έπετέθησαν με τά στρατεύματά τους έναντιον τών ταραξιών και άρχισαν να σφάζουν όποιον έβλεπαν μπροστά τους, άνακατωμένους Πράσινους και Βενέτους, γυναίκες και παιδιά, γέροντες και κορίτσια. Η άγρια αυτή άνθρωποσφαγή βάσταξε πολλές ώρες και ελεχε θύματα 30.000 ανθρώπους !..

Εινε μια άπ' τις άγριότερες άνθρωποσφαγές που έχει να αναφέρη ή παγκόσμιος ιστορία.

'Αλλά μονάχα έτσι μπόρεσε να λήξη ή στάσις του Νικα, και μονάχα με τη θυσία 30.000 ανθρώπων μπόρεσε ο 'Ιουστινιανός να παραμείνη στο θρόνο του, και να δοξάση τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία...

N. 'Αδάκρυτος

να κάνω !... Μπορεί ναχα και λάθος !... Μ' αυτό ποίπαθα μά μέρα δεν τό βάσταξα... εινα θά ξεσκίω τό πανι και τό ξεσκισα...

— Τι έπαθες, γυόκα μου ; ρωτάει ή θεία Μαριωρή, και φέρνει την καρέκλα της σιμά στον Γερώνιμο για ν' άκούση καλύτερα.

— Τι έπαθα ; γι' άκούστε και πέτε μου ! Μά μέρα λαβώνιο ταυδρομικώς ενα γραμματάκι : «Πρός την κ. 'Αριόδην Γερώνιμο ταυδρομικώς ενα γραμματάκι : «Πρός την κ. 'Αριόδην Γερώνιμο οίκαδε». Τ' άνοιγω... βρίσκο μέσα ενα μπλιέτιο : «Νικόλας Σουριόδης» λέει κι' αυτά τά λόγια γραμμένα με μολύβι : «Τι έγινες σκληρή, και δεν έφράνηκες ; σ' επεθύμισα τό μένος τό ξέρεις ; Ποιός νόνε αυτός πάλι ο Σουριόδης, λέω. Η γυναίκα μου δεν μου ελεπε πως έχει κανένα τέτοιον μακρύνιο συγγενή ή οικογενειακό φίλο. Πρέπει να μάθω... κατι λάκκο θάχη ή φάβα !... Παιόνω τό καπέλο μου και βγαίνω έξω... Ρωτάω από δω, ρωτάω από εκεί τό μαθαίνω... Πάω και τόν βρίσκω...

- Με ξέρεις έμένα κύριε ; τόν ρωτάω.
- Όχι, δεν έχω την τιμήν ! μου λέει.
- Είμαι ο κύριος Γερώνιμος ! την γυναίκα μου την ξέρεις ;
- Πώς δεν την ξέρω ! μου άπαντάει.
- Και πως, κύριε, τόν ρωτάω, ξέρεις την γυναίκα μου και δεν ξέρεις έμένα ;

— Έ, συμβαίνουν κι' αυτά καμμά φορά ! μου άπαντάει ο κανάγας και φεύγει... Αι, τι θέλατε να κάνω ύστερα ; Μιά και δυο στο δεσποτή και... Γέλοια βροντερά και άδιάκοπα δεν άψησαν τόν κύρ Γερώνιμο να τελειώση την κουβέρτα του. Όλοι κυτιούσανε τόν τοιχο και γελούσαν, γελούσαν...

— Τι τρέχει ; ρωτάει ο κύρ Γερώνιμος, θυμωμένος λιγάκι με την ύποδοχη που καναν στην κουβέρτα του.

— Τι τρέχει ; ή σιμά της ρόκας της θείας Μαριωρης εκόλλησε έπάνω στην κοφή άκριβός της σιάς του κεραλιού τοι κύρ Γερώνιμο και την μεταμόρφωσε έτσι καθώς ήτανε με τό μακρύ μοσι και τ' άγρια μαλλιά σέ σωστό και όλούζωντο Μερσιτοφελή, σέ Βελζεβούλι, σέ διάβολο !..

Έλεσε κι' ο Γερώνιμος άμα τούταν κι' ελεβε τι συμβαίνει και για να λείψη τό σκάνδαλο απ' τη μέση εβαν της θείας Μαριωρης κι' έτράβηξε την καρέκλα της λίγο παρεέκι. Κι' έσακολούθησε την κουβέρτα του ο κύρ Γερώνιμος, μ' αυτή ή αναθεματισμένη σιά της κορφής της ρόκας πήγε και στάθηκε πάλι πάνω απ' τό κεφάλι του. Τότε πειά ο κύρ Γερώνιμος κούνησε λυπητερά τό κεφάλι του κι' ελεπε :

— Έτσι εινε, μορφέ παιδιά μου... Όταν κανένας μπλέξει με στριμένη γυναίκα τόν παίρνει ο διάολος !

— Η μεταμορφώστικη ο ίδιος : σέ διάλο, κύρ Γερώνιμο...

— Χρη... αυτό, παιδιά μου, εινε ίσως τό πιο σωστό. Άπιστη γυναίκα πήρες, λέει κι' ή παροιμία, τό κούτελό σου έβλαφες !..

† Δημ. Ταγκόπουλος

Π Ι Κ - Ν Ι Κ

Φ Ρ Ι Ε Ο Η Λ Ι Ε ! !

Να μερικες ελληνικες λεξεις, οπως θα τις εγραφε — κατα τους καθαρωνιανους — ενας φανατικός μαλλιαρας :

Ποδήλατον : Ποδαροσπρωχτήρι, 'Υπνοβάτης : Κοιμησοπερατάτης, Ρήτωρ : Τρανοκοβντας, Εγγύλιος : Καλογλοσσοσφης, Θεοτόκε Παρθένε : Θεοφαισικτρα κοπέλλα, Μετά φόβου Θεου και άγάπης προσέλεθε : Με τρομάρα τοι Γισρομπί και άγάτη κοντοεγγώσπε, Φιλεκπαιδευτικός Σύλλογος : 'Αγαποσπουδαζέμικο μάζωμα,

Χριστός Ανέστη : Χριστός ξεπετάχθηκε, Διακαστικός Πρόεδρος : Πρωτοκαρέλας της κρίσης, Πάρεδρος : Διπλοκαθήστρας, Άθάνατος : Άπέθαντος, Κύριος Άπιστίδης : Ντελή Γκαβρούρης, Έτι και έτι έν ειρήνη τοι Κυρίου δεσθόμεν : Άκόμα κι' άκόμα άς παρακαλέσουμε τ' άρενικό, 'Υπογεγραμμένη : Κατωτερότερα, Τάς κεφαλάς ήμών τψ Κυρίφ κλίνατε : Κάτω τις κούτρες σας, Μηδένα πρό τοι πέλου μακάρηζε : Κανένα μην καλοχρονίζεις και να δής τόν πάτο του, 'Ο κύκλος τών πεπαιδευμένων : Τό άλώνι τών διαβασμένων.

